# HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

17 mai 2011 *

În cauza T-1/08,

**Buczek Automotive sp. z o.o.,** cu sediul în Sosnowiec (Polonia), reprezentată inițial de T. Gackowski, ulterior de D. Szlachetko-Reiter și în final de J. Jurczyk, avocați,

reclamantă,

susținută de

**Republica Polonă,** reprezentată inițial de domnul M. Niechciała și ulterior de doamna M. Krasnodębska-Tomkiel și de domnul M. Rzotkiewicz, în calitate de agenți,

intervenientă,

* Limba de procedură: polona.

împotriva

**Comisiei Europene,** reprezentată inițial de domnii K. Gross, M. Kaduczak și de doamnele A. Stobiecka-Kuik și K. Herrmann și ulterior de doamnele A. Stobiecka-Kuik, K. Herrmann și de domnul T. Maxian Rusche, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect anularea în parte a Deciziei 2008/344/CE a Comisiei din 23 octombrie 2007 privind ajutorul de stat C 23/06 (ex NN 35/06) acordat de Polonia producătorului de oțel Technologie Buczek Group (JO 2008, L 116, p. 26),

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe (raportor) și domnul S. Soldevila Fragoso, judecători,

grefier: doamna K. Pocheć, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 septembrie 2010,

pronunță prezenta

## Hotărâre

### Istoricul cauzei

*Evoluția situației societății TB și a filialelor sale, BA și HB, în perioada 2001-2006*

1 Reclamanta, Buczek Automotive sp. z o.o. (denumită în continuare „BA"), o societatea stabilită în Polonia, își desfășoară activitatea în domeniul producției de țevi pentru aplicații în special în industria de automobile. La momentul la care s-au desfășurat faptele în litigiu, BA era o filială a Technologie Buczek S.A. (denumită în continuare „TB"), un producător de țevi stabilit de asemenea în Polonia. TB deținea mai multe filiale, printre care Huta Buczek sp. z o.o. (denumită în continuare „HB"), care își desfășoară activitatea în domeniul producției de țevi laminate.

2 Începând cu anul 2001, TB a înregistrat datorii din ce în ce mai mari. Creditorii publici includeau următoarele organisme: Zakład Ubezpieczeń Społecznych (denumit în continuare „ZUS"), organismul polonez de asigurări sociale, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, Fondul Național pentru Reintegrarea Persoanelor cu Handicap, administrația financiară și primăria orașului Sosnowiec (Polonia). TB era de asemenea debitoare a unor creditori privați, printre care Eurofaktor S.A. (denumită în continuare „EF"). Creanțele acesteia din urmă față de TB se ridicau la aproximativ 35 de milioane de zloți polonezi (PLN), sumă care este mai mare decât ansamblul creanțelor publice, ceea ce face din această societate principalul creditor al societății TB.

3 În anul 2002, TB a elaborat un plan de restructurare pentru a face față dificultăților sale financiare. Pe baza acestui plan, TB a devenit eligibilă în vederea acordării unui ajutor de stat în temeiul programului național de restructurare a industriei siderurgice din Polonia, în cadrul căruia Republica Polonă a prevăzut acordarea unor ajutoare de stat industriei menționate în vederea restructurării acesteia în perioada 1997-2006. Programul național de restructurare a fost aprobat prin Protocolul nr. 8 privind restructurarea industriei siderurgice poloneze (JO 2003, L 236, p. 948, denumit în continuare „Protocolul nr. 8"), care face parte integrantă din Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2003, L 236, p. 33), în conformitate cu articolul 60 din actul menționat.

4 Planul de restructurare al TB prevedea mai multe tipuri de ajutoare, printre care ajutoare destinate ocupării forței de muncă, ajutoare pentru cercetare și dezvoltare, precum și măsuri de restructurare financiară, sub forma unei anulări sau a unei reeșalonări a datoriilor TB față de organismele publice.

5 Cu toate acestea, măsurile de restructurare financiară nu au fost niciodată autorizate, întrucât două dintre condițiile esențiale prevăzute de Protocolul nr. 8 și, respectiv, de legislația poloneză nu erau îndeplinite, iar datoria societății TB nu a fost nici anulată și nici reeșalonată.

6 Prin urmare, în perioada 2004-2006, organismele publice citate la punctul 2 de mai sus au adoptat măsuri pentru a recupera sumele datorate de TB. Astfel, conform dispozițiilor prevăzute de Legea din 17 iunie 1966 privind măsurile de executare adoptate de administrație (ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postepowaniu egzekucyjnym w administracji), ZUS, primăria orașului Sosnowiec și administrația financiară au întreprins măsuri de sechestru asupra patrimoniului societății TB, cum ar fi poprirea asigurătorie a conturilor bancare, a creanțelor sau a resurselor financiare. În plus, în temeiul articolului 66 din Legea privind codul fiscal (ordynacja podatkowa)

din 19 august 1997, primăria orașului Sosnowiec a obținut transferul proprietății în favoarea sa asupra unei serii de active, și anume parcele de teren aparținând societății TB. În plus, în paralel cu măsurile de recuperare, în vederea garantării creanțelor lor, organismele publice au obținut garanții asupra activelor societății TB. În special, ZUS a constituit ipoteci în valoare de 25 de milioane PLN și deținea gajuri asupra activelor de producție ale societății TB în valoare de aproximativ 12 milioane PLN. În final, în temeiul articolului 112 din Legea privind codul fiscal, ZUS din Sosnowiec a încercat de asemenea, fără succes, să își recupereze creanțele de la HB.

7 La 1 ianuarie 2006, BA a încheiat cu TB un contract de închiriere având ca obiect active de producție a căror valoare se ridica la 6 383 000 PLN. Acest contract a fost încheiat pe o durată nedeterminată. În cadrul contractului se prevedea că societatea BA plătește societății TB 258 000 PLN pe lună, fără TVA. În plus, în luna iulie 2006, BA a beneficiat de o majorare de capital de 1 550 000 PLN.

8 În anii 2005 și 2006, TB a realizat o majorare a capitalului societății HB prin mai multe infuzii de capital, în valoare totală de 14 811 600 PLN. Aceste infuzii de capital s-au prezentat sub forma unui aport de active fixe constând în materialul de topitorie, a unui aport în numerar, a unor compensări de creanțe, a unui aport de bunuri necorporale și de drepturi. Pentru fiecare majorare de capital, TB primea titluri ale HB.

9 La 16 august 2006, TB a fost declarată în stare de faliment, însă a fost autorizată să își continue activitatea economică.

*Procedura administrativă în fața Comisiei*

10 În anul 2005, o evaluare independentă realizată în cadrul punerii în aplicare și a controlului executării Protocolului nr. 8 a relevat o majorare a obligațiilor financiare ale TB față de creditorii publici și lipsa rentabilității. Prin scrisorile din 29 martie,

din 1 august și din 2 decembrie 2005, Comisia Comunităților Europene a solicitat informații suplimentare autorităților poloneze. Acestea din urmă au răspuns prin scrisorile din 23 iunie și din 28 septembrie 2005, precum și prin scrisoarea din 14 februarie 2006.

11 Prin scrisoarea din 7 iunie 2006, Comisia a notificat Poloniei decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE. Această decizie a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din 19 august 2006 (JO C 196, p. 23). În această decizie, Comisia a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile. Singura care a răspuns acestei invitații a fost Republica Polonă.

12 În urma finalizării procedurii oficiale de investigare, Comisia a adoptat Decizia 2008/344/CE din 23 octombrie 2007 privind ajutorul de stat C 23/06 (ex NN 35/06) acordat de Polonia producătorului de oțel Technologie Buczek Group (JO 2008, L 116, p. 26, denumită în continuare „decizia atacată").

13 În decizia atacată, Comisia a constatat că, în anii 2005 și 2006, TB și-a restructurat grupul și a transferat cele două activități profitabile, producția de laminate societății HB, iar cea de țevi de aluminiu și crom societății BA.

14 Comisia a arătat de asemenea că, în ceea ce privește creanțele autorităților publice față de TB, deși autoritățile menționate adoptaseră măsurile de recuperare prevăzute de lege și alte măsuri precum constituirea de ipoteci, rambursările efectuate de TB în anul 2004 erau nesemnificative. În această privință, Comisia a subliniat că, începând cu sfârșitul anului 2004, era evident că TB nici nu își mai putea achita datoriile și nici nu mai putea face față angajamentelor curente. Or, în opinia Comisiei, autoritățile poloneze dețineau garanții solide pe care aveau ocazia de a le transforma în lichidități în cadrul unei proceduri de faliment. În consecință, Comisia consideră că utilizarea

acestor garanții părea să fie o măsură mai rezonabilă din punctul de vedere al unui creditor privat ipotetic decât restructurarea.

15 Comisia a concluzionat în sensul că autoritățile poloneze renunțaseră la executarea silită a sumei de 20 761 643 PLN. Aceasta a adăugat că, în măsura în care renunțarea la executarea silită avusese același efect ca și acordarea către beneficiar a întregii sume nerambursate, avantajul astfel obținut se referea la suma de 20 761 643 PLN, primită începând cu 1 ianuarie 2005. În plus, Comisia a considerat că BA și HB au beneficiat de ajutor. Aceasta a considerat că TB nu a păstrat ajutorul, întrucât neefectuarea executării silite a permis întreprinderii să își continue activitatea economică și să își organizeze restructurarea internă.

16 Având în vedere considerațiile anterioare, la articolul 1 din decizia atacată, Comisia declară că ajutorul de stat în valoare de 20 761 643 PLN, acordat ilegal de Polonia grupului Technologie Buczek (denumit în continuare „grupul TB"), este incompatibil cu piața comună.

17 La articolul 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată, Comisia solicită Republicii Polone să recupereze această sumă, majorată cu dobânzi de întârziere, menționând că această recuperare trebuie realizată de la filialele HB și BA, în funcție de ajutorul pe care l-a primit fiecare, și anume suma de 13 578 115 PLN de la HB și suma de 7 183 528 PLN de la BA.

18 Conform articolelor 4 și 5 din decizia atacată, Republica Polonă trebuie să pună în aplicare această decizie în termen de patru luni de la data notificării acesteia și să informeze Comisia, în termen de două luni de la notificarea acestei decizii, cu privire la măsurile luate pentru a se conforma acesteia.

19 În temeiul articolului 6, decizia atacată se adresează Republicii Polone.

**Procedura și concluziile părților**

20 Printr-o cerere introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 ianuarie 2008, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

21 Printr-un act separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamanta a introdus o cerere de suspendare a executării deciziei atacate.

22 Prin Ordonanța președintelui Tribunalului din 14 martie 2008, Buczek Automotive/Comisia (T-1/08 R, nepublicată în Repertoriu), s-a dispus respingerea cererii de măsuri provizorii și soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

23 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 18 martie 2008, Republica Polonă a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor reclamantei.

24 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 13 mai 2008, s-a admis cererea de intervenție a Republicii Polone.

25 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 4 mai 2009, prezenta cauză a fost conexată cauzei T-440/07, Huta Buczek/Comisia, precum și cauzei T-465/07, Technologie Buczek/Comisia, pentru buna desfășurare a procedurii orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

26 Prin scrisorile depuse la grefa Tribunalului la 28 aprilie și, respectiv, la 30 august 2010, reclamantele din cauzele T-465/07 și T-440/07 au informat Tribunalul că se desistează de acțiunile pe care le-au introdus.

27 Prin Ordonanțele președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 7 iulie și, respectiv, din 3 septembrie 2010, cauzele T-465/07 și T-440/07 au fost radiate din registrul Tribunalului.

28 Reclamanta, susținută de Republica Polonă, solicită Tribunalului:

— anularea articolului 1 și a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată;

— cu titlu subsidiar, anularea articolului 1 și a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată, în măsura în care în cuprinsul acestora Comisia dispune recuperarea unei sume de 7 183 528 PLN de la reclamantă;

— anularea articolelor 4 și 5 din decizia atacată, în măsura în care aceste articole au ca obiect recuperarea ajutorului de la aceasta;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

29 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă în măsura în care reclamanta solicită anularea dispozițiilor care nu o vizează în mod direct și individual;

— respingerea celorlalte elemente ale acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

**Cu privire la admisibilitate**

*Argumentele părților*

30 Comisia afirmă că primul capăt de cerere este inadmisibil, întrucât lipsește interesul reclamantei de a exercita acțiunea împotriva articolului 1 și a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată. Astfel, aceste dispoziții ar fi adresate Republicii Polone și ar viza grupul TB. Or, Comisia consideră că, întrucât reclamanta nu este decât o entitate a grupului TB și nu a prezentat un mandat care să o autorizeze să introducă o acțiune în justiție în numele grupului, aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de articolul 230 CE.

31 Reclamanta contestă afirmațiile Comisiei și susține că are interesul de a exercita acțiunea împotriva articolului 1 și a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată. Astfel, aceasta amintește că, în pofida faptului că nu este numită în cuprinsul textului articolului 1 din decizia atacată, în cadrul acestuia este vorba de grupul TB. Or, grupul TB ar fi definit de către Comisie dintr-o perspectivă economică, fără a ține seama de faptul că diferitele entități care alcătuiesc grupul sunt distincte din punct de vedere juridic. Din analiza Comisiei ar rezulta că valoarea ajutorului stabilit pentru grupul în ansamblu ar avea o incidență asupra sumelor care trebuie recuperate de la reclamantă.

32 Republica Polonă contestă argumentul invocat de Comisie potrivit căruia reclamanta nu ar avea interesul de a exercita acțiunea decât dacă aceasta ar dispune de un mandat care să o autorizeze să introducă o acțiune în justiție în numele celorlalte entități care fac parte din grupul TB sau al Republicii Polone. În opinia Republicii Polone, articolul 1 din decizia atacată privește grupul TB, din care face parte reclamanta, și, în consecință, cuantumul ajutorului stabilit pentru grup are o incidență asupra părții din ajutor pe care reclamanta va trebui să o ramburseze. În consecință, Republica Polonă consideră că, ținând seama de structura deciziei și de caracterul indisociabil al conținutului său, Tribunalul trebuie să o examineze în totalitate.

*Aprecierea Tribunalului*

33 În cadrul primului capăt de cerere, reclamanta solicită anularea în totalitate a articolului 1 și a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată, iar nu, astfel cum solicită în cadrul celui de al doilea capăt de cerere, în măsura în care Comisia dispune recuperarea unei sume de 7 183 528 PLN de la reclamantă. Comisia consideră, în esență, că primul capăt de cerere trebuie respins ca inadmisibil pentru motivul lipsei interesului de a exercita acțiunea.

34 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea actului atacat să poată avea, prin ea însăși, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 30 aprilie 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia, T-387/04, Rep., p. II-1195, punctul 96 și jurisprudența citată).

35 Articolul 1 din decizia atacată declară ca fiind incompatibil cu piața comună ajutorul de stat în valoare de 20 761 643 PLN, acordat ilegal de Polonia grupului TB. Or, în considerentul (124) al deciziei atacate, precum și la articolul 3 alineatul (1) din decizia menționată, Comisia constată că restituirea ajutorului trebuie efectuată de la beneficiari, și anume de la reclamantă și de la HB. În cazul în care articolul 1 ar fi anulat, nu ar mai exista temeiul obligației de restituire impuse în special reclamantei. Rezultă că aceasta din urmă are interesul de a obține anularea în totalitate a articolului 1 din decizia atacată.

36 În schimb, trebuie remarcat faptul că articolul 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată stabilește sumele care trebuie recuperate de la reclamantă și, respectiv, de la HB. În considerentul (131) al deciziei atacate, Comisia a precizat modalitatea de calcul al acestor sume. Din acest considerent reiese că aceasta a ținut seama, în primul rând, de resursele transferate efectiv de către TB reclamantei și societății HB, și anume 7,833 milioane PLN și, respectiv, 14,81 milioane PLN. În al doilea rând, Comisia a constatat că suma cumulată a resurselor menționate, și anume 22,643 milioane PLN, depășea valoarea totală a ajutorului acordat. În al treilea rând, aceasta a redus suma totală care urmează a fi rambursată la valoarea ajutorului acordat și a diminuat în mod proporțional suma datorată de reclamantă și, respectiv, de HB. Întrucât reclamanta și HB au obținut 34,6 % și, respectiv, 65,4 % din resursele transferate, acestea ar trebui să achite 34,6 % și 65,4 % din suma care urmează a fi rambursată, și anume 7 183 528 PLN și 13 758 115 PLN.

37 Având în vedere explicațiile oferite în considerentul (131) al deciziei atacate, în cazul în care decizia menționată ar fi anulată în privința sumei datorate de HB, Comisia ar putea solicita reclamantei să restituie valoarea resurselor transferate efectiv de TB și de care aceasta a beneficiat, și anume 7,833 milioane PLN.

38 Prin urmare, deși reclamanta are un interes de a obține anularea articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată în măsura în care Comisia dispune în cuprinsul acestuia recuperarea sumei de 7 183 528 PLN de la reclamantă, nu se poate considera că reclamanta are de asemenea un interes de a obține anularea în totalitate a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată.

39 Rezultă că trebuie acceptată în parte cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie cu privire la primul capăt de cerere, iar capătul de cerere respectiv trebuie respins ca fiind inadmisibil în măsura în care reclamanta solicită în cadrul acestuia anularea în totalitate a articolului 3 alineatele (1) și (3) din decizia atacată.

**Cu privire la fond**

40 În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă șase motive. Acestea sunt întemeiate după cum urmează: primul pe încălcarea articolului 87 alineatul (1) CE și a articolului 88 alineatul (2) CE, al doilea pe încălcarea articolului 253 CE și a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p. 1), al treilea pe încălcarea articolului 5 CE, al patrulea pe încălcarea principiului securității juridice, al cincilea pe încălcarea dreptului de proprietate și al șaselea pe abuzul de putere.

*Argumentele părților*

41 În cadrul primului aspect al primului motiv, reclamanta, susținută de Republica Polonă, invocă faptul că, prin calificarea în mod eronat a existenței unor datorii publice ca ajutor incompatibil cu piața comună, Comisia a încălcat articolul 87 alineatul (1) CE. În opinia reclamantei, niciuna dintre cele patru condiții prevăzute pentru calificarea unei măsuri ca fiind ajutor de stat – intervenția statului sau prin intermediul resurselor de stat, favorizarea, afectarea schimburilor comerciale dintre statele membre și denaturarea concurenței – nu este îndeplinită în speță.

42 În primul rând, în ceea ce privește condiția referitoare la intervenția statului, reclamanta susține, mai întâi, că autoritățile poloneze nu au acordat niciodată o remitere a datoriei în favoarea TB, ci, dimpotrivă, au adoptat toate măsurile necesare în vederea executării creanțelor lor.

43 În al doilea rând, reclamanta contestă analiza realizată de Comisie în cadrul deciziei atacate în scopul de a stabili dacă autoritățile publice poloneze se comportaseră ca un creditor privat ipotetic. În această privință, mai întâi, reclamanta consideră eronată afirmația Comisiei exprimată în considerentul (91) al deciziei atacate, conform căreia un creditor privat ar fi optat să realizeze garanțiile pe care le deținea în cadrul unei proceduri de faliment decât să lase TB să se restructureze, în măsura în care:

— procedura de recuperare pusă în aplicare a permis obținerea plății progresive a sumelor datorate;

— procedurile de faliment sunt proceduri lungi, iar lichidarea patrimoniului debitorului trebuie să fie precedată de o întreagă serie de măsuri luate de către judecătorul sindic și de către judecătorul comisar, care în mare parte pot fi supuse căilor de atac, lucru care, dacă este cazul, prelungește în aceeași măsură termenul de plată a sumelor datorate;

— procedura de faliment presupune ea însăși costuri care reduc masa de bunuri destinată satisfacerii creditorilor;

— nu toate garanțiile de care dispuneau organismele publice erau de prim rang.

44 În replică, reclamanta adaugă că aprecierea Comisiei conform căreia, în cazul în care o cerere de deschidere a procedurii de faliment ar fi fost depusă în 2004, creanțele ar fi fost deja recuperate se întemeiază pe o apreciere *a posteriori* care ține seama de evenimente care au avut loc ulterior și despre care autoritățile nu avuseseră cunoștință în momentul luării deciziei cu privire la modalitatea de executare. În speță, reclamanta explică faptul că autoritățile poloneze au ținut seama, pe de o parte, de riscul ca procedura de faliment să nu aibă drept rezultat decât o plată parțială a datoriilor și, pe de altă parte, de faptul că declararea stării de faliment are drept efect încetarea procedurilor de executare aflate în curs de desfășurare.

45 În continuare, reclamanta subliniază faptul că, în speță, comportamentul unui creditor privat ipotetic ar trebui să fie determinat pe baza acțiunilor întreprinse de creditorii privați ai TB, în special cele ale creditorului său cel mai important, și anume EF. În această privință, reclamanta susține că, în pofida faptului că EF dispunea de garanții reale foarte solide sub forma ipotecilor asupra bunurilor imobile și a gajurilor asupra bunurilor mobile, aceasta nu a cerut ca TB să fie declarată în stare de insolvabilitate, însă a estimat că o procedură de recuperare i-ar oferi șanse sporite să obțină plata creanțelor sale.

46 În sfârșit, reclamanta susține că poziția Comisiei, exprimată în considerentul (96) al deciziei atacate, conform căreia, de la sfârșitul anului 2004, a fost evident că TB nu mai urma să devină o societate profitabilă este eronată. Astfel, reclamanta amintește faptul că, în considerentele (57) și (14) ale deciziei atacate, Comisia a afirmat că TB primea chirii în schimbul închirierii unei părți a elementelor care făceau parte din activul său. În plus, Comisia nu ar contesta faptul că titlurile deținute de HB,

societatea beneficiară, ar figura în cadrul activelor societății TB, care poate astfel să spere obținerea unor venituri aferente dividendelor. În plus, în mod contrar celor susținute de Comisie în considerentul (94) al deciziei atacate, TB ar fi menținut o activitate de producție până la sfârșitul anului 2006.

47 În al treilea rând, reclamanta susține că toate datoriile publice ale TB, precum și dobânzile și costurile aferente executării au fost onorate în cadrul procedurii de faliment declanșate împotriva TB.

48 În al doilea rând, Comisia nu ar indica deloc modul în care TB ar fi obținut un avantaj din ajutorul în cauză. Dimpotrivă, acțiunile întreprinse de autoritățile poloneze ar fi determinat agravarea treptată a dificultăților financiare ale TB.

49 În al treilea rând, reclamanta afirmă că Comisia nu a dovedit nici că ajutorul în cauză a afectat schimburile dintre statele membre sau a denaturat ori a amenințat să denatureze concurența.

50 În ceea ce privește măsurile de recuperare adoptate de autoritățile poloneze, Republica Polonă adaugă, mai întâi, că perioada cuprinsă între momentul în care executarea silită a devenit posibilă din punct de vedere legal și momentul în care Comisia consideră că executarea respectivă s-a încheiat, și anume 31 decembrie 2004, este foarte scurtă și, în orice caz, este insuficientă pentru a recupera creanțe sau pentru a concluziona că recuperarea creanțelor respective este imposibilă cu ajutorul modalităților obișnuite de executare și că este necesară depunerea unei cereri în vederea declarării stării de faliment.

51 În continuare, Republica Polonă evidențiază că decizia atacată este lipsită de orice logică, întrucât Comisia pretinde în aceasta că ajutorul de stat a fost acordat la 31 decembrie 2004, însă această dată este justificată prin invocarea măsurilor adoptate de autoritățile poloneze în anii 2005 și 2006. Or, pentru a se putea concluziona că ajutorul a fost acordat societății TB la 31 decembrie 2004, Comisia nu ar trebui să se întemeieze decât pe situația în curs în momentul respectiv și pe informațiile disponibile la acea dată.

52 În sfârșit, în ceea ce privește criteriul creditorului privat ipotetic, Republica Polonă arată în special faptul că, în speță, Comisia nu a realizat analize economice aprofundate care să îi permită să concluzioneze că autoritățile poloneze ar fi recuperat o parte mai importantă a creanțelor lor mai rapid dacă, spre sfârșitul anului 2004, acestea ar fi declanșat o acțiune de declarare a stării de faliment. În plus, în opinia Republicii Polone, Comisia pare să fi uitat că procedura de faliment nu are drept rezultat satisfacerea imediată a creditorilor și că aceasta generează costuri, fapt care reduce în aceeași măsură suma disponibilă ce urmează să fie distribuită între creditori.

53 În primul rând, în ceea ce privește problema recuperării creanțelor publice, Comisia răspunde mai întâi că nu s-a realizat nici recuperarea rațională a creanțelor publice și nici optimizarea acestei recuperări și că reclamanta omite faptul că măsurile adoptate de autoritățile poloneze au fost ineficiente. Astfel, măsurile adoptate de acestea din urmă nu ar fi determinat decât recuperarea unei părți nesemnificative a creanțelor și nu ar fi contribuit la reducerea datoriei globale a TB. Dimpotrivă, în practică, acestea ar fi constituit o finanțare constantă, precum și un sprijin operațional acordat TB, care ar fi putut să exercite astfel o activitate neprofitabilă, deși autoritățile menționate ar fi putut depune o cerere în vederea declarării stării de faliment al TB, fapt care ar fi permis efectuarea unei executări eficiente a garanțiilor deținute asupra activelor acestei din urmă societăți, în special ținând cont de faptul că aceste garanții erau de prim rang.

54 În plus, Comisia afirmă că punctul său de vedere este susținut de jurisprudența în temeiul căreia există ajutor de stat în cazul în care o creanță nu a fost recuperată efectiv. Astfel, toleranța din partea autorităților publice de a nu rambursa datoriile ar reduce costurile obișnuite ale întreprinderii și, fără a constitui *stricto sensu* o subvenție, ar avea același caracter și efecte identice cu o subvenție.

55 În al doilea rând, Comisia susține că, deși avantajul selectiv rezultă din dispozițiile naționale ineficiente, răspunderea cu privire la acest lucru revine Republicii Polone. Întrucât aceasta din urmă este destinatarul deciziei atacate, Republica Polonă ar avea obligația de a o pune în aplicare, utilizând toate măsurile aflate la dispoziția sa, inclusiv măsurile legislative.

56 În al treilea rând, Comisia susține că argumentele reclamantei sunt contradictorii, în măsura în care aceasta afirmă, pe de o parte, că autoritățile poloneze au adoptat toate măsurile legale în vederea recuperării sumelor datorate și, pe de altă parte, că aceste autorități nu au inițiat în mod voluntar recuperarea imediată a datoriilor, în scopul recuperării sumei totale datorate, majorată cu dobânzi de întârziere.

57 În al patrulea rând, în ceea ce privește afirmația Republicii Polone conform căreia Comisia nu ar fi trebuit să se întemeieze decât pe situația în curs la 31 decembrie 2004 și pe informațiile disponibile la această dată, Comisia amintește că ajutorul de stat nu constituie o măsură unică de acordare a unei sume de bani determinate. Acest ajutor ar rezulta din lipsa recuperării efective a creanțelor. Ar fi, așadar, logic ca acordarea acestuia să înceapă la un moment precis și să dureze atât timp cât nu există o recuperare efectivă. Durata acordării unui astfel de ajutor ar trebui, așadar, să fie justificată de continuarea inacțiunii după începerea acesteia, și nu doar de acte anterioare, astfel cum ar dori Republica Polonă.

58 În al doilea rând, în ceea ce privește plata dobânzilor, Comisia susține că, în cazul datoriilor publice, calculul dobânzilor are loc independent de voința creditorilor și este obligatoriu. Renunțarea la calcul și la perceperea dobânzilor ar fi reprezentat un ajutor suplimentar.

59 În al treilea rând, în ceea ce privește chestiunea dacă autoritățile publice s-au comportat ca un creditor privat ipotetic, Comisia obiectează, în primul rând, că aspectul că un ajutor pentru restructurare ar fi fost acordat inițial societății TB face imposibilă examinarea măsurilor adoptate de autoritățile poloneze din punctul de vedere al unui creditor privat ipotetic, întrucât un astfel de creditor nu ar tolera faptul ca societății TB să îi fie anulată datoria sa inițială.

60 În al doilea rând, Comisia pretinde că, într-o situație similară, un creditor privat nu ar fi acționat în același mod precum au procedat autoritățile poloneze. Astfel, în opinia Comisiei, un creditor privat tinde să accepte o prorogare a termenului de rambursare a datoriei către o întreprindere aflată în dificultate sau un acord referitor la restructurarea acestei întreprinderi doar dacă acest lucru îi oferă un avantaj economic. Or, în speță, Comisia afirmă că a demonstrat în decizia atacată că, începând cu luna ianuarie 2004, TB era insolvabilă și că era puțin probabil ca aceasta să redevină profitabilă, ceea ce înseamnă că un creditor privat ar fi decis în această situație să recupereze creanțele începând cu anul 2004.

61 Totuși, Comisia precizează că un creditor privat nu ar fi fost satisfăcut cu orice fel de măsuri de recuperare, ci ar fi fost interesat doar de acele măsuri de natură a fi eficiente. Astfel, un creditor privat ar fi examinat aspectul dacă realizarea garanțiilor de care dispunea în cadrul unei proceduri de faliment ar fi determinat o rambursare mai importantă decât în cadrul unei proceduri de recuperare a creanțelor. Or, în speță, Comisia arată, mai întâi, că recuperarea nu a avut drept rezultat rambursarea datoriilor societății TB, întrucât creșterea cuantumului acestora a fost întotdeauna mai importantă decât sumele recuperate, în al doilea rând, că șansele ca TB să se

transforme într-o societate profitabilă erau reduse în mod semnificativ și, în sfârșit, că ZUS dispunea de garanții echivalente valorii datoriilor societății TB. În opinia Comisiei, rezultă de aici că un creditor privat care se află într-o situație precum cea a ZUS nu avea niciun motiv să aștepte în continuare executarea creanțelor.

62 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei referitor la comportamentul EF, Comisia susține că, pe de o parte, acesta trebuie respins în măsura în care nu a fost prezentat în cursul procedurii de investigare și că, pe de altă parte, EF nu este fiabil în calitate de creditor privat de referință.

63 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentul Republicii Polone referitor la lipsa unor analize economice aprofundate, Comisia răspunde, în temeiul considerentului (91) al deciziei atacate și al Hotărârii Tribunalului din 21 octombrie 2004, Lenzing/Comisia (T-36/99, Rec., p. II-3597), că dovedirea supremației procedurii de faliment față de alte forme de recuperare nu era necesară, întrucât autoritățile poloneze nu au exploatat toate măsurile de recuperare, deși erau obligate să facă acest lucru.

64 În al patrulea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei conform căruia datoriile publice restante au fost onorate în cadrul procedurii de faliment, Comisia obiectează că recuperarea creanțelor publice de la TB nu va face posibilă eliminarea oricărei perturbări a concurenței, în conformitate cu articolul 88 alineatul (2) CE. Astfel, dintr-o jurisprudență constantă ar rezulta că recuperarea ajutoarelor vizează restabilirea pe piață a situației anterioare atribuirii respectivelor ajutoare. Acest obiectiv ar fi atins de îndată ce ajutoarele ilegale au fost restituite de beneficiar și acesta din urmă pierde avantajul de care beneficiase pe piață față de concurenții săi. Or, în speță, dat fiind faptul că avantajul concurențial ar fi fost transferat de TB către BA și HB, condițiile concurențiale echitabile ar putea fi restabilite doar prin rambursarea ajutorului efectuată de BA și HB.

*Aprecierea Tribunalului*

65 În temeiul articolului 87 alineatul (1) CE, „[c]u excepția derogărilor prevăzute de prezentul tratat, sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre".

66 Calificarea ca ajutor în sensul articolului 87 alineatul (1) CE presupune să fie îndeplinite toate condițiile prevăzute de această dispoziție. În primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. În al doilea rând, această intervenție trebuie să fie susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. În al treilea rând, aceasta trebuie să acorde un avantaj beneficiarului său, prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri. În al patrulea rând, aceasta trebuie să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 22 februarie 2006, Le Levant 001 și alții/Comisia, T-34/02, Rec., p. II-267, punctul 110 și jurisprudența citată).

67 Mai exact, în ceea ce privește condiția referitoare la intervenția statului sau prin intermediul resurselor de stat, jurisprudența a recunoscut faptul că numai avantajele acordate direct sau indirect prin intermediul resurselor de stat sunt considerate ajutoare în sensul articolului 87 alineatul (1) CE (Hotărârea Curții din 13 martie 2001, PreussenElektra, C-379/98, Rec., p. I-2099, punctul 58).

68 În ceea ce privește condiția privind avantajul oferit, este necesar să se amintească în primul rând că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, noțiunea de ajutor este mai generală decât cea de subvenție, dat fiind că aceasta include nu numai prestații pozitive, precum subvențiile propriu-zise, ci și intervenții de stat care, sub diverse forme, reduc sarcinile care grevează în mod normal bugetul unei întreprinderi și care, din acest motiv, fără să fie subvenții în sensul strict al termenului, au aceeași natură și

efecte identice (a se vedea Hotărârea Curții din 8 mai 2003, Italia și SIM 2 Multimedia/Comisia, C-328/99 și C-399/00, Rec., p. I-4035, punctul 35 și jurisprudența citată).

69 În continuare, tot potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 87 CE nu face distincția în funcție de cauzele sau de obiectivele intervențiilor statului, ci le definește pe acestea în funcție de efectele lor (a se vedea Hotărârea din 12 octombrie 2000, Spania/Comisia, C-480/98, Rec., p. I-8717, punctul 16 și jurisprudența citată).

70 În sfârșit, Curtea s-a pronunțat în sensul că, pentru a determina dacă măsura adoptată de stat reprezintă un ajutor de stat în sensul articolului 87 CE, trebuie să se stabilească dacă întreprinderea beneficiară obține un avantaj economic pe care nu l-ar fi obținut în condiții normale de piață (Hotărârea Curții din 29 iunie 1999, DM Transport, C-256/97, Rec., p. I-3913, punctul 22). În acest scop, în ceea ce privește creanțele publice nerecuperate, organismele publice în cauză trebuie comparate cu un creditor privat care urmărește să obțină plata sumelor pe care i le datorează un debitor care are dificultăți financiare (Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia, T-152/99, Rec., p. II-3049, punctul 167).

71 Acestea sunt principiile din perspectiva cărora este necesar să se verifice dacă, în speță, Comisia a aplicat corect noțiunea de ajutor în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

72 În primul rând, reclamanta susține, în esență, că măsurile în cauză nu constituie un ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE, întrucât, prin faptul că autoritățile poloneze nu au acordat niciodată societății TB o remitere de datorie și au adoptat toate măsurile necesare în vederea recuperării creanțelor lor, condiția referitoare la intervenția statului nu este îndeplinită.

73 Este necesar să se constate că, în pofida faptului că reclamanta invocă lipsa intervenției statului, argumentele sale se concentrează, în esență, pe aspectul privind existența unui avantaj acordat de organismele publice prevăzute la punctul 2 de mai sus. Astfel, argumentele reclamantei nu vizează în niciun caz să dovedească faptul că avantajul pretins acordat societății TB nu a fost acordat, nici direct și nici indirect, prin intermediul resurselor de stat, în sensul jurisprudenței citate la punctul 67 de mai sus. Acestea vizează exclusiv să demonstreze că măsurile examinate de Comisie în decizia atacată nu pot fi considerate ca un avantaj. În consecință, trebuie să se stabilească dacă în speță este îndeplinită condiția referitoare la existența unui avantaj.

74 În această privință, trebuie subliniat că, în mod contrar celor pretinse de reclamantă, Comisia nu contestă faptul că autoritățile poloneze nici nu au remis și nici nu au reeșalonat datoriile publice ale TB. Astfel, rezultă din decizia atacată, în special din considerentele (38)-(40), că, în speță, Comisia cunoștea pe deplin faptul că autoritățile poloneze adoptaseră măsurile prevăzute de lege pentru a-și recupera creanțele, precum poprirea conturilor bancare, constituirea unor ipoteci și a unor gajuri, precum și transferuri ale proprietății privind anumite active. În cursul ședinței din 7 septembrie 2010, Comisia a precizat că, în scopul adoptării deciziei atacate, apreciase că, luând în considerare creșterea gradului de îndatorare al TB, recuperarea întreprinsă de organismele publice menționate la punctul 2 de mai sus fusese ineficientă și că nerecuperarea efectivă a creanțelor publice trebuia asimilată unei remiteri sau unei reeșalonări a datoriilor.

75 Cu toate acestea, rezultă din decizia atacată, în special din considerentele sale (91), (96) și (97), că, în speță, Comisia a considerat că avantajul conferit societății TB nu rezulta din faptul că ineficacitatea recuperării efectuate de organismele publice menționate la punctul 2 de mai sus putea fi asimilată cu o remitere sau cu o reeșalonare a datoriilor sale, ci din faptul că autoritățile menționate renunțaseră la executarea silită a sumei de 20 761 643 PLN, dat fiind că acestea nu ceruseră declararea falimentului societății TB începând cu sfârșitul anului 2004, deși în acel moment era improbabil ca aceasta din urmă să redevină într-o oarecare măsură profitabilă. În opinia Comisiei, astfel cum a fost exprimată în considerentul (97) al deciziei atacate, acest lucru a reprezentat un

sprijin operațional acordat societății TB, care a putut astfel să își continue activitatea nerentabilă.

76 Prin urmare, se impune constatarea faptului că decizia atacată nu se întemeiază nici pe acordarea unei remiteri sau a unei reeșalonări a datoriei TB, nici pe ineficacitatea măsurilor de recuperare întreprinse de autoritățile poloneze, asimilate de Comisie unei remiteri sau unei reeșalonări a datoriei, ci pe faptul că autoritățile poloneze aveau la dispoziție o altă metodă de recuperare a creanțelor – cererea de declarare a falimentului – care, în opinia Comisiei, ar fi permis o recuperare efectivă a creanțelor.

77 În aceste circumstanțe, având în vedere jurisprudența citată la punctele 68 și 69 de mai sus, conform căreia nici forma, nici cauza și nici obiectivul măsurilor adoptate de stat nu pot împiedica calificarea acestora ca fiind ajutor de stat, Comisia nu a comis nicio eroare atunci când a considerat că faptul că autoritățile poloneze nu au optat, la sfârșitul anului 2004, pentru depunerea unei cereri de declarare a falimentului societății TB și s-au limitat să urmărească, chiar cu diligența necesară, procedurile legale de recuperare a creanțelor publice constituia un avantaj acordat TB. Astfel, trebuie amintit că orice procedură de faliment, indiferent dacă are drept rezultat redresarea societății declarate în stare de faliment sau lichidarea acesteia, are drept obiectiv cel puțin lichidarea pasivului societății respective. În acest context, libertatea de care dispune societatea aflată în stare de faliment pentru a administra atât activele, cât și activitatea sa este limitată. Prin urmare, prin faptul că nu au solicitat declararea stării de faliment a TB, autoritățile poloneze menționate la punctul 2 de mai sus au permis acestei societăți să aibă la dispoziție o perioadă în care societatea a putut utiliza în mod liber activele sale și a putut să își continue activitatea, conferindu-i astfel un avantaj.

78 În plus, trebuie să se observe că, în speță, pe de o parte, nu se contestă faptul că, în perioada cuprinsă între sfârșitul anului 2004 și declararea stării de faliment în 2006,

TB s-a aflat în incapacitatea de a-și onora totalitatea datoriilor sale. Astfel, reclamanta recunoaște, în cuprinsul înscrisurilor sale, că datoriile publice ale TB, precum și dobânzile și costurile aferente executării nu au fost achitate decât în cursul procedurii de faliment. Pe de altă parte, nu se contestă nici faptul că în anii 2005 și 2006 TB și-a exercitat activitățile. În cursul acestei perioade, TB a închiriat în special reclamantei câteva dintre activele sale de producție și a majorat capitalul în favoarea reclamantei și a HB. În consecință, este necesar să se constate că, în pofida faptului că organismele publice menționate la punctul 2 de mai sus au exercitat toate căile de atac prevăzute de lege pentru a obține plata datoriilor TB, datoriile respective au fost onorate numai în mod parțial și TB a putut să își continue activitatea și să reorganizeze grupul, prin intermediul închirierii activelor de producție societății BA și al majorării capitalului acesteia din urmă, precum și prin majorarea capitalului HB sub forma unui aport de active fixe. Or, această reorganizare nu ar fi fost posibilă dacă TB ar fi fost declarată în stare de faliment de la sfârșitul anului 2004 (a se vedea în acest sens Hotărârea Spania/Comisia, punctul 69 de mai sus, punctul 20).

79 Așadar, se impune să se considere, asemenea Comisiei, că, de la sfârșitul anului 2004, TB a beneficiat de un sprijin operațional din partea autorităților poloneze, care, prin faptul că s-au abținut să solicite declararea stării sale de faliment, au permis acestei societăți să își continue activitatea economică, fără să trebuiască să își achite datoriile, care ajungeau în acel moment la suma de 20 761 643 PLN.

80 În al doilea rând, dat fiind că prin însuși faptul de a fi urmat procedurile legale de recuperare a creanțelor publice, abținându-se însă de la a solicita declararea stării de faliment, autoritățile poloneze au acordat un avantaj societății TB, este necesar să se stabilească, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 70 de mai sus, dacă articolul 87 alineatul (1) CE a fost a încălcat de Comisie întrucât aceasta a estimat că avantajul respectiv nu ar fi fost acordat în condiții normale de piață. Trebuie să se verifice, așadar, dacă, în speță, Comisia a aplicat în mod corect testul creditorului privat ipotetic, aspect care este contestat de reclamantă.

81 În special, reclamanta consideră că un creditor privat nu ar fi ales să realizeze garanțiile pe care le deținea în cadrul unei proceduri de faliment, având în vedere durata procedurilor de faliment, costurile generate în urma acestor proceduri, faptul că nu toate garanțiile de care dispuneau organismele publice erau de prim rang și faptul că procedura de recuperare desfășurată de autoritățile poloneze a făcut posibilă plata progresivă a sumelor datorate. Republica Polonă invocă în special faptul că Comisia nu a realizat analize economice aprofundate care să îi permită să concluzioneze că autoritățile poloneze ar fi recuperat o parte mai importantă a creanțelor lor mai rapid dacă, spre sfârșitul anului 2004, acestea ar fi solicitat declararea falimentului societății TB.

82 În această privință, trebuie amintit că analizarea de către Comisie a aspectului dacă o măsură îndeplinește criteriul operatorului privat în economia de piață implică o apreciere economică complexă. Atunci când adoptă un act care presupune o astfel de apreciere, Comisia beneficiază, așadar, de o putere largă de apreciere, iar controlul jurisdicțional se limitează la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a absenței unei erori de drept, a exactității materiale a situației de fapt reținute și a absenței unei erori vădite în aprecierea acestor fapte, precum și a lipsei unui abuz de putere. În special, nu este de competența Tribunalului să substituie aprecierea emitentului deciziei cu propria apreciere economică (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 25 aprilie 2002, DSG/Comisia, C-323/00 P, Rec., p. I-3919, punctul 43, Hotărârea Tribunalului HAMSA/Comisia, punctul 70 de mai sus, punctul 127, și Hotărârea din 17 decembrie 2008, Ryanair/Comisia, T-196/04, Rep., p. II-3643, punctul 41).

83 Cu toate acestea, deși instanța Uniunii recunoaște Comisiei o marjă de apreciere în domeniul economic sau tehnic, acest lucru nu implică faptul că instanța trebuie să se abțină să controleze interpretarea de către Comisie a datelor de această natură. Astfel, instanța comunitară, respectând argumentelor invocate de părți, trebuie, în special, nu numai să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența lor, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor relevante care trebuie să fie luate în considerare pentru evaluarea unei situații

complexe și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse din acestea (Hotărârea Curții din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott, C-290/07 P, Rep., p. I-7763, punctul 65).

84 Trebuie amintit de asemenea că, potrivit jurisprudenței, atunci când o întreprindere ce se confruntă cu o deteriorare importantă a situației sale financiare propune creditorilor săi un acord sau o serie de acorduri de restructurare a datoriei sale pentru a-și redresa situația și pentru a evita intrarea sa în lichidare, fiecare creditor este nevoit să facă o alegere între cuantumul care i se oferă în cadrul acordului propus, pe de o parte, și cuantumul pe care consideră că îl poate recupera în urma lichidării eventuale a întreprinderii, pe de altă parte. Alegerea acestuia este influențată de o serie de factori, cum ar fi calitatea sa de creditor ipotecar, privilegiat sau ordinar, natura și conținutul eventualelor garanții de care dispune, aprecierea sa cu privire la posibilitățile de redresare a întreprinderii, precum și beneficiul care i-ar reveni în cazul lichidării (Hotărârea HAMSA/Comisia, punctul 70 de mai sus, punctul 168). Rezultă că revine Comisiei obligația să stabilească, pentru fiecare organism public în cauză și ținând seama de factorii citați anterior, dacă remiterea datoriei pe care acesta a acordat-o era în mod vădit mai importantă decât cea pe care ar fi acordat-o un creditor privat ipotetic care se află, față de întreprindere, într-o situație comparabilă cu cea a organismului public respectiv și care urmărește să recupereze sumele ce îi sunt datorate (Hotărârea DM Transport, punctul 70 de mai sus, punctul 25, și Hotărârea HAMSA/Comisia, punctul 70 de mai sus, punctul 170).

85 Prin analogie, într-un caz precum cel din speță, în care nu s-a încheiat niciun acord de restructurare a datoriei, un creditor privat ipotetic se confruntă cu situația în care trebuie să aleagă între rezultatul previzibil al procedurii legale de recuperare a datoriilor, pe de o parte, și cuantumul pe care consideră că îl poate recupera în urma procedurii de faliment al societății. Alegerea acestuia este influențată de o serie de factori, precum cei menționați la punctul 84 de mai sus. Rezultă că, în speță, Comisia este obligată să stabilească dacă, ținând cont de acești factori, un creditor privat ar fi preferat, în același mod precum organismele publice menționate la punctul 2 de mai sus, procedura legală a recuperării datoriilor în locul procedurii de faliment.

86 Această constatare nu poate fi contrazisă de interpretarea dată de Comisie cu privire la Hotărârea Lenzing/Comisia, punctul 63 de mai sus, conform căreia dovedirea prevalența procedurii de faliment față de alte proceduri de recuperare nu era necesară, în măsura în care autoritățile poloneze nu exploataseră toate măsurile de recuperare – inclusiv procedura de faliment –, în condițiile în care erau obligate să facă acest lucru.

87 Pe de o parte, autoritățile publice care urmăresc să recupereze creanțele publice nu au nicio obligație să valorifice toate modalitățile de recuperare de care dispun. Astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 70 de mai sus, singura obligație care incumbă autorităților menționate pentru ca intervenția lor să nu fie calificată drept ajutor de stat este de a adopta un comportament care ar fi fost cel adoptat de un creditor privat în condiții normale de piață. Or, atunci când există mai multe modalități de recuperare, este necesar să se compare avantajele respective ale diferitor modalități în vederea stabilirii celei care ar fi fost aleasă de creditorul privat.

88 Pe de altă parte, deși în Hotărârea Lenzing/Comisia, punctul 63 de mai sus, Tribunalul nu a fost pus în situația de a se pronunța în mod expres cu privire la necesitatea realizării de către Comisie a unei comparații, din punctul de vedere al unui creditor privat ipotetic, între avantajele respective oferite de diferitele proceduri de recuperare, totuși această hotărâre nu susține nicidecum argumentul invocat de Comisie. Dimpotrivă, Tribunalul amintește la punctul 152 că revine Comisiei obligația să verifice, în fiecare caz în parte și în funcție de împrejurările speței, dacă decizia organismelor publice în cauză de a accepta restructurarea datoriilor unei întreprinderi care se află în dificultate, precum și condițiile acestei restructurări sunt conforme cu criteriul creditorului privat. În plus, la punctele 159 și 160 din această hotărâre, Tribunalul a constatat că, în speță, Comisia nu putea concluziona că organismele publice respective ar fi acționat într-un mod care să le mărească șansele de recuperare fără să fi efectuat o analiză întemeiată a viabilității întreprinderii beneficiare. Tribunalul recunoaște, așadar, că avantajele oferite de procedura de recuperare urmată de organismele publice în cauză trebuiau evaluate în special în funcție de viabilitatea

întreprinderii, ceea ce semnifică implicit faptul că, având în vedere datele referitoare la viabilitatea menționată, ar fi trebuit probabil să se prefere o altă procedură de recuperare.

89 Trebuie, așadar, să se examineze, conform jurisprudenței menționate la punctul 83 de mai sus, aspectul dacă elementele de care dispunea Comisia în momentul adoptării deciziei atacate îi permiteau să concluzioneze că un creditor privat ipotetic ar fi optat pentru depunerea unei cereri de declarare a falimentului și nu ar fi urmat procedurile legale de recuperare.

90 În această privință, în primul rând, în ceea ce privește natura și conținutul garanțiilor de care dispuneau organismele publice menționate la punctul 2 de mai sus, trebuie subliniat că rezultă din considerentele (40) și (91) ale deciziei atacate că, în speță, Comisia a realizat o analiză a garanțiilor respective. În urma acestei analize, Comisia a concluzionat, în considerentul (91) al deciziei atacate, că ZUS, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych și administrația financiară dețineau „garanții solide", că acestea aveau ocazia de a le transforma în numerar în cadrul unei proceduri de faliment și că, în urma deteriorării situației societății TB și a activelor sale, utilizarea acestor garanții părea să fie o măsură mai rezonabilă din punct de vedere economic decât restructurarea. În cazul în care această concluzie este contestată de reclamantă, este totuși necesar să se sublinieze că rezultă din considerentul (91) al deciziei atacate că analiza efectuată de Comisie se întemeiază pe elemente materiale furnizate de Republica Polonă în cursul procedurii administrative.

91 În al doilea rând, în ceea ce privește posibilitățile de redresare a TB, Comisia a efectuat o analiză, în special în considerentele (89), (90) și (96) ale deciziei atacate, a posibilităților respective existente la sfârșitul anului 2004. În urma acestei analize, Comisia a concluzionat că, la sfârșitul anului 2004, toți indicatorii privind viabilitatea TB erau negativi. Dacă, la fel ca în cazul analizei naturii și a conținutului garanțiilor, reclamanta contestă această concluzie, trebuie subliniat totuși că analiza respectivă se întemeiază pe elementele materiale menționate în considerentele (49)-(51) ale deciziei atacate, și anume pe rapoarte de monitorizare elaborate de consultantul

independent al Comisiei pentru anul 2003 și pentru anul 2004, precum și pe rapoarte de monitorizare întocmite de Republica Polonă tot pentru anii 2003 și 2004.

92 În al treilea rând, în ceea ce privește beneficiul pe care un creditor privat ipotetic ar fi putut să spere să îl obțină în cadrul unei proceduri de faliment, trebuie amintit că, în considerentul (88) al deciziei atacate, Comisia a afirmat că „o examinare atentă a avantajelor rezultate din amânarea rambursării datoriilor ar fi demonstrat că posibila recuperare nu ar fi depășit recuperarea sigură rezultată în urma [unei posibile] lichidări [a] societății". Tribunalul constată totuși că decizia atacată nu evidențiază elementele materiale pe care se întemeiază această afirmație.

93 În special, în decizia atacată, Comisia nu precizează dacă, în susținerea acestei afirmații, a dispus de analize prin care să se realizeze o comparație între beneficiul care ar reveni creditorului privat ipotetic în urma unei proceduri de faliment – ținând seama în special de costurile generate ca urmare a unei astfel de proceduri – și beneficiul rezultat în urma procedurii legale de recuperare a datoriilor publice.

94 Solicitându-i-se răspunsul cu privire la acest aspect prin intermediul unei întrebări scrise, asupra căreia a trebuit să se pronunțe în cursul ședinței din 7 septembrie 2010, Comisia nu a fost în măsură să indice dacă astfel de analize au fost pregătite și utilizate în vederea adoptării deciziei atacate. Aceasta s-a limitat să explice că respectivele analize figurau în considerentele (84), (87) și (88) ale deciziei atacate. Or, aceste considerente nu conțin nicio analiză comparativă între rezultatul previzibil al procedurii legale de recuperare a datoriilor publice și procedura de faliment. În plus, Comisia nu a fost în măsură să prezinte înscrisuri care includ o asemenea analiză, astfel cum îi solicitase Tribunalul. Prin urmare, se impune să se constate că afirmația care figurează la punctul (88) al deciziei atacate nu este susținută de niciun element de probă.

95 În al patrulea rând, în ceea ce privește alți factori de natură să influențeze alegerea unui creditor privat ipotetic, Tribunalul constată că, în decizia atacată, Comisia nu precizează dacă a dispus de studii sau de analize prin care să se realizeze o comparație între durata procedurii de faliment și procedura legală de recuperare a datoriilor publice. Dimpotrivă, fiind întrebată cu privire la acest aspect prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii la care a trebuit să răspundă în cursul ședinței din 7 septembrie 2010, Comisia a precizat că nu ar fi comparat durata celor două proceduri, pentru motivul că situația TB în anul 2005 era de așa natură încât falimentul societății era inevitabil.

96 Având în vedere considerațiile anterioare, Tribunalul consideră că, în speță, Comisia nu dispunea de elementele materiale care să îi permită să afirme că un creditor privat ar fi optat, la sfârșitul anului 2004, pentru procedura de faliment. Așadar, trebuie să se concluzioneze, ținând seama de jurisprudența citată la punctul 83 de mai sus și fără să fie necesar să se verifice validitatea concluziilor formulate de Comisie, pe de o parte, în urma analizei garanțiilor pe care le dețineau autoritățile poloneze și, pe de altă parte, în urma evaluării perspectivelor TB, că aplicarea testului creditorului privat ipotetic realizată de Comisie contravine articolului 87 alineatul (1) CE și că, prin urmare, Comisia nu a dovedit în mod valabil existența unui ajutor de stat acordat societății TB.

97 Rezultă că trebuie să se admită primul aspect al celui dintâi motiv și să se anuleze articolul 1 din decizia atacată, în măsura în care în cuprinsul acestuia Comisia constată existența unui ajutor de stat acordat ilegal de Republica Polonă societății TB.

98 Dat fiind că trebuie să se anuleze articolul 1 din decizia atacată pentru motivul prezentat la punctul precedent, Tribunalul va examina doar cu titlu suplimentar motivarea deciziei atacate, în măsura în care în cuprinsul acesteia Comisia constată existența unui ajutor de stat acordat ilegal de Republica Polonă societății TB. Se precizează, în această privință, pe de o parte, faptul că reclamanta pretinde, în cadrul celui de al doilea motiv, încălcarea de către Comisie a obligației de motivare în ceea ce privește condițiile privind afectarea schimburilor dintre state și denaturarea sau amenințarea denaturării concurenței și, pe de altă parte, că nemotivarea sau insuficiența motivării constituie motive de ordine publică care pot și chiar trebuie să fie invocate din oficiu

de instanță (Hotărârea Curții din 20 februarie 1997, Comisia/Daffix, C-166/95 P, Rec., p. I-983, punctele 23 și 24).

99 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea unei decizii individuale care cauzează prejudicii trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 63; a se vedea Hotărârea Le Levant 001 și alții/Comisia, punctul 66 de mai sus, punctul 111 și jurisprudența citată).

100 Nu este totuși obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 1998, Vlaams Gewest/Comisia, T-214/95, Rec., p. II-717, punctul 63).

101 Aplicat calificării unei măsuri de ajutor, acest principiu impune indicarea motivelor pentru care Comisia consideră că măsura în cauză intră în domeniul de aplicare al articolului 87 alineatul (1) CE (Hotărârea Vlaams Gewest/Comisia, punctul 100 de mai sus, punctul 64). Cu alte cuvinte, Comisia este obligată să precizeze motivele pentru care consideră că cele patru condiții menționate la articolul 87 alineatul (1) CE, astfel cum sunt descrise în jurisprudența citată la punctul 66 de mai sus, sunt îndeplinite.

102 Mai exact, în ceea ce privește condițiile de natură să afecteze schimburile dintre state și să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența, o expunere succintă a faptelor și considerentelor juridice avute în vedere în cadrul aprecierii acestor condiții este suficientă. Tribunalul a afirmat astfel că, în speță, Comisia nu avea obligația să efectueze o analiză economică a situației reale a sectoarelor relevante, a cotei de piață a reclamantei, a poziției întreprinderilor concurente și a fluxurilor de schimburi de produse și servicii în cauză între statele membre, din moment ce evidențiase modul în care ajutoarele în litigiu denaturau concurența și afectau schimburile dintre statele membre (Hotărârea Curții din 17 septembrie 1980, Philip Morris Holland/Comisia, 730/79, Rec., p. 2671, punctele 9-12, și Hotărârea HAMSA/Comisia, punctul 70 de mai sus, punctele 224 și 225). Cu toate acestea, chiar în cazurile în care din împrejurările în care a fost acordat ajutorul rezultă că acesta este de natură să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre și să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența, Comisia are obligația minimă să evoce aceste împrejurări în motivarea deciziei (a se vedea Hotărârea Vlaams Gewest/Comisia, punctul 100 de mai sus, punctul 64, și jurisprudența citată).

103 Atât în cuprinsul înscrisurilor, cât și în cursul ședinței, Comisia a făcut trimitere la considerentul (97) al deciziei atacate, în care aceasta a susținut că a motivat decizia sa referitor la îndeplinirea condițiilor privind afectarea schimburilor dintre statele membre și denaturarea sau amenințarea denaturării concurenței.

104 Or, considerentul (97) al deciziei atacate este formulat după cum urmează:

„Astfel, Polonia a renunțat la executarea sumei de 20,761 milioane PLN (al patrulea raport de restructurare întocmit de autoritățile poloneze indica suma de 20,267 milioane, dar ulterior Polonia a rectificat această sumă). Acest lucru reprezintă un sprijin operațional pentru ca societatea să își poată continua activitatea nerentabilă și astfel reprezintă un avantaj acordat din bugetul de stat, ceea ce riscă să denatureze

concurența în măsura în care acest lucru afectează comerțul dintre statele membre, fiind astfel incompatibil cu piața comună în sensul articolului 87 [CE]."

105 Se impune să se constate că, în ceea ce privește afectarea schimburilor dintre statele membre și denaturarea sau amenințarea denaturării concurenței, considerentul (97) al deciziei atacate se limitează la o simplă reiterare a condițiilor prevăzute la articolul 87 alineatul (1) CE și nu conține nicio expunere, fie și succintă, a faptelor și a considerentelor juridice avute în vedere în cadrul aprecierii acestor condiții.

106 În plus, din analiza celorlalte motive ale deciziei atacate rezultă că aceasta nu conține nici cel mai nesemnificativ element susceptibil să demonstreze că ajutorul în cauză este de natură să afecteze schimburile dintre statele membre și să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența, nici chiar în cadrul descrierii circumstanțelor în care a fost acordat acest ajutor.

107 Rezultă că decizia atacată este insuficient motivată în sensul articolului 253 CE.

108 Întrucât, după cum s-a arătat la punctul 96 de mai sus, Comisia nu a dovedit existența unui ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE și, astfel cum s-a subliniat cu titlu suplimentar la punctul precedent, decizia atacată este insuficient motivată, trebuie să se anuleze articolul 1 din decizia atacată, fără să fie necesar să se examineze celelalte motive invocate de reclamantă.

109 Având în vedere anularea articolului 1 din decizia atacată, care constituie fundamentul obligației de restituire impuse reclamantei, trebuie să se anuleze de asemenea articolul 3 alineatele (1) și (3), precum și articolele 4 și 5 din decizia atacată în măsura în care acestea privesc reclamanta.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

110 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă, inclusiv cele aferente procedurii măsurilor provizorii, conform concluziilor Comisiei.

111 În temeiul articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, Republica Polonă suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) **Anulează articolul 1 din Decizia 2008/344/CE a Comisiei din 23 octombrie 2007 privind ajutorul de stat C 23/06 (ex NN 35/06) acordat de Polonia producătorului de oțel Technologie Buczek Group.**

2) **Anulează articolul 3 alineatele (1) și (3) și articolele 4 și 5 din Decizia 2008/344 în măsura în care acestea privesc Buczek Automotive sp. z o.o.**

3) **Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Buczek Automotive, inclusiv pe cele aferente procedurii măsurilor provizorii.**

4) **Republica Polonă suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 17 mai 2011.

Semnături